LÁ THƯ MỤC VỤ

Những năm tháng trong tù, tôi được sống chung và tiếp cận nhiều vị linh mục, thật là hồng ân Chúa ban cho tôi. Mỗi vị để lại trong tôi một nét đẹp khác nhau về tư cách của những ai mang ơn gọi làm mục tử. Có vị nêu gương sáng về lòng yêu kính Chúa, có vị tỏa hương thơm từ lòng bác ái, có vị đúng là nhân chứng sống động của đức Tin…Nhưng tiếc thay, cũng có vị cam tâm làm 'chỉ điểm' với hy vọng hão huyền sẽ được thả về sớm ! Trong phạm vi lá thư nầy, tôi chỉ nhắc đến một vị là mẫu gương để tôi học hỏi về lòng bất khuất.

Linh mục Nguyễn Văn Luân (Phan Rang) mà các tù nhân trại A 20 quen gọi một cách thân thương là Cha Nguyễn Luân, bị kết án 20 năm và đã chết trong khu 'kiên giam' một cách anh hùng. Đời tù của Cha Luân gắn liền với phòng kỷ luật. Người cai tù Cộng Sản dùng khu kỷ luật để trừng phạt những ai chống đối họ. Tù nhân sẽ bị cùm chân vào một thanh sắt, bị giảm phần ăn, bị hạn chế nước uống và bị cúp không cho nhận quà qua đường bưu điện hay viết thư về gia đình, nhất là không được gặp mặt nếu thân nhân đến thăm nuôi. Tù nhân sẽ bị nhốt như thế trong một tuần, hai tuần hay một tháng tùy lòng căm ghét của các cai tù. Riêng Cha Luân thì ở vĩnh viễn trong khu kỷ luật ấy nên được gọi là 'kiên giam'. Thượng Toạ Thích Thiện Minh (cũng bị giam trong khu kỷ luật bên cạnh Cha Luân) đã viết lại bài thơ mà Cha Luân tặng cho Thầy trước khi Cha qua đời :

"Trước kia không biết Thầy Minh.
Đến đây không hẹn mà mình gặp nhau.
Chúa Trời, Đức Phật trên cao.
Còn ta trong ngục kết giao nghĩa tình.

Thề nguyền một dạ tử sinh.
Lo cho Dân Tộc, thanh bình Quốc Gia.
Tinh thần Tôn Giáo hài hoà.
Một Trời, một đất xem là của chung…."

Thượng Tọa kể tiếp : "Những người cai ngục thấy Cha Luân ở trong kỷ luật hơi lâu nên lôi Ngài lên 'làm việc' (hỏi cung). Họ chỉ cần linh mục Luân viết tiêu đề là: "Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam – Độc Lập – Tự Do – Hạnh Phúc" rồi ký tên vào là đủ để cho Ngài ra khỏi khu kỷ luật. Thế nhưng linh mục Luân lúc nào cũng viết: "Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam – Không Độc Lập – Không Tự Do – Không Hạnh Phúc". Chính vì thế mà linh mục Luân bị nhốt trong khu kỷ luật cho đến ngày qua đời. Linh mục Luân nói với tôi rằng: "Thầy Thiện Minh ơi ! Mình phải viết đúng sự thật, chứ không thể viết khác được. Nếu viết khác thì lương tâm sẽ hổ thẹn lắm !". Ngài thường ngồi nhìn lên trời và nói "Uy vũ bất năng khuất". Đúng vậy, cho đến lúc chết, linh mục Luân lúc nào cũng dũng mãnh, hăng say, trung kiên và không bao giờ thay đổi lập trường."

Cha Luân nhìn lên trời và nói: "Thế giới nầy đâu chỉ có bao nhiêu đây !" Hình như những lúc nhìn lên trời cao là những lúc Cha Luân hút thêm năng lượng nuôi dưỡng lòng dũng cảm bất khất của mình. Thật vậy, nhiều người nghĩ thế giới nầy chỉ bó gọn trong trái đất và con người chỉ thuộc về mặt đất. Không phải thế, hôm nay Chúa Giêsu lên trời là một bằng chứng hùng hồn rằng thế giới nầy không chỉ có bao nhiêu đây. Chúa Giêsu bảo cho chúng ta biết rằng ngoài trái đất còn có trời cao bát ngát. Ngoài cõi nhân sinh nhỏ hẹp còn có cõi thần linh bao la. Ngoài cuộc sống mau qua đời nầy còn có cuộc sống thiên đàng vĩnh cửu. Chúa Giêsu là niềm hy vọng.

Với niềm hy vọng đó, mỗi Kitô-Hữu chúng ta tuy chân còn đạp đất nhưng lòng vẫn hướng về trời cao (không phải chỉ để mơ mộng hão huyền rồi không làm gì cả !) mà là hăng say nối tiếp sứ mạng của Chúa Giêsu loan báo Tin Mừng yêu thương cho mọi người. Niềm hy vọng đó giải thoát chúng ta khỏi nô lệ vào vật chất đời nầy, vì biết rõ chúng chỉ là phương tiên chóng qua. Niềm hy vọng đó nâng cuộc sống chúng ta lên vì từ nay ta ý thức rằng định mệnh của mỗi người không phải như loài súc vật nhưng ngang hàng với các bậc thần linh. Từ đó, chúng ta thấy đời sống có ý nghĩa và đáng trân quý vô cùng, vì Thiên Chúa không để chúng ta tàn lụi đi theo qui luật của vật chất mà là để tồn tại đến muôn đời trong tình yêu của Ngài.

Linh mục Phạm Quang Hồng..